

ИНТЕРВЮ С ЛОРЪН КЕЙТ:

Въпрос: Историята на Лус и Даниел е много романтична. Какво ви вдъхнови да напишете любовна история между човешко същество и ангел?

Лорън Кейт: Пиша любовни истории още откакто започнах да се занимавам с писане. За мен, от най-сложните романи излизат най-интересните повествования, затова винаги търся нови препятствия, които да поставя на пътя на моите влюбени. Когато учих за магистърска степен по художествена литература, изучавах библейски разкази и се натъкнах на един ред в „Битие“ (6:1-4), който описва група ангели, влюбили се в смъртни жени. Изследователите на Библията заключават, че тези ангели са били прокудени от Небесата заради похотта си. Кое то означава, че тези ангели са избрали любовта пред Небесата. Открих, че това е безкрайно интересна схема за един невероятно заплетен и сложен романс. Започнах да си мисля какво трябва да е едно смъртно момиче, за да привлече вниманието на един ангел. И какво ще е усещането за нея да се озове в това положение. Какъв „товар“ ще носи един ангел? Какво биха си помислили собствените ѝ прекалено склонни да я закрилят родители? Оттам нататък, в ума ми се разгърна целият този свят с паднали ангели, демони, прераждане, и войната между доброто и злото.

Въпрос: Питаме се за „механиката“ (поради липса на по-подходяща дума) на историята на Лус и Даниел. Старее ли Даниел? Или си остава на седемнайсет завинаги (докато Лус остарява)? Какво трябва да направи той, докато Лус расте във всеки от животите си? Какво е правил, преди да срещне Лус в този живот?

Кейт: Важното при ангелите са не телата, а душите им. В най-чистата си форма, те всъщност са безполови, но за да се получи моята история – за да слязат ангелите на земята и да общуват със смъртни – всички те приемат човешки тела и се свързват с даден пол. Даниел е вечен и ще живее вечно, но тялото, в което Лус го вижда (колкото и да е великолепно и бляскаво), в действителност е просто обвивка за душата, която тя обича. Не съществува чувството за тиктакащ часовник на заден план, както би могло да бъде, например, с една вампирска история. В момента пиша „*Страст*“, предисторията и третата книга от поредицата, в която ще видим Лус и Даниел в редица други животи, затова изследвам голяма част от тази механика (страхотна дума за описанието на това) между телата и душите на ангелите. Начинът, по който Даниел запълва времето си между превъплъщенията на Лус, варира в различните животи. Душата му е в покой поне точно след като тя е умряла, преди да се прероди в друг живот – когато е „в междинно състояние“. По време на животите ѝ, дори когато не е с нея, той винаги си дава сметка за възрастта ѝ, какво преживява тя, как се справя. Той има един вид вътрешен часовник по отношение на нея. Понякога я среща в детската ѝ възраст, понякога се опитва да стои далече от нея възможно най-дълго, да ѝ предостави възможно най-много живот, който не е свързан с него.

Въпрос: В „*Паднали ангели*“ и „*Терзания*“ се говори много за историята на Рая и Ада, различните класове ангели, и правилата на общуването между човеци и ангели. Очевидно тези теми се разглеждат в религиозните текстове, но имаше ли и други източници, откъдето черпехте информация за историята си?

Кейт: Интересно е, защото в Библията всъщност се говори много малко за ангелите. Повечето неща, за които се сещаме днес, когато мислим за ангели, идват от светски или

културни контексти. Може би седемдесет и пет процента от това познание идва само от Милтън. В Калифорнийския университет работих с един изследовател на Библията, който ме насочи към някои апокрифни текстове. Така се увлякох в цялото проучване, което направих за „*Паднали ангели*“, че ми беше трудно да разбера кога да спра чета и да започна да пиша. Трябваше да осъзная, че няма нищо лошо да си избирам неща от различни разкази, да пренебрегвам противоречията, и да си измислям собствена ангелска митология. Това е направил и Милтън, в края на краищата!

Въпрос: Как стоят нещата с Кам? Не сме убедени, че е изцяло зъл – в „*Паднали ангели*“ той, изглежда, се опитваше да предпази Лус, като я държи далече от Даниел, а в „*Терзания*“ той и Даниел постигат тайнствено примирие, отново за да предпазят Лус. Ще разберем ли повече за него в третата книга?

Кейт: Като говорим за Милтън, не е ли завладяващо това, че Сатаната е най-интересното действащо лице в „*Изгубеният рай*“? Още от началото на тази поредица ми се иска да изпробвам границите между това, кое е „добро“, и кое е „зло“. Как и кога се прилагат тези термини? Черни и бели ли са те, или някъде по спектъра съществува известна гъвкавост? Очевидно е много по-интересно, ако Раят и Адът / доброто и злото, действат като елементи от бинарна опозиция: противоположности, които кръжат взаимно около орбитите си и се привличат с взаимна гравитация. Виждаме това в края на „*Паднали ангели*“ и в „*Терзания*“ с примирието между Даниел и Кам. Идеята, че доброто и злото разчитат взаимно едно на друго е стара колкото най-старата дуалистична религия, зороастризма (на която се опират както юдаизмът, така и християнството.) Така че, да, в Кам има нещо повече от чисто зло! (Особено тъй като неговият образ – обаятелната страна на образа му, във всеки случай – се основаваше до голяма степен върху съпруга ми.) Ще го виждаме доста често в „*Страст*“, и дори ще започнем да разбираме как е стигнал до положението, в което е сега.

Въпрос: Ще ни ни разкажете ли малко за третата книга от поредицата? Ще научим ли повече за миналите животи на Лус и Даниел?

Кейт: „*Страст*“ ще бъде най-шурата, най-страхотната книга, която съм писала! Точно сега съм наполовина приключила с първата чернова, и е толкова удовлетворяващо най-после да мога да задълбая в съвместния минал живот на Лус и Даниел. Миналото, което двамата споделят, е материал за епически разказ, и докато пиша научавам страшно много нови неща за тях. Искам да кажа на всички читатели, които се терзаят сега, когато любопитството им е разчовъркано от тези намеци за минали животи: „*Страст*“ е вашата книга! Всичко – добре де, почти всичко - ще излезе на яве.